

§ 352.

Førend Forhandlingen fortættes paa Grundlag af Nævningernes Erklæring, bliver den Sigtede, som var ført ud af Retsalen, atter fremstillet, og Nævningernes Erklæring oplæst for ham af Retskriveren.

§ 353.

Have Nævningerne erklæret, at den Sigtede ikke er skyldig, affiger Retten strax Frifindelsesdom. Hertil henregnes ogsaa det Tilfælde, at Nævningerne vel have besvaret Hovedspørgsmaalet bekræftende, men tillige have givet et for den Sigtede gunstigt Svar paa et Tillægs-spørgsmaal om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 333). Domsgrundene indskrænke sig til den fornødne Henvisning til Nævningernes Erklæring.

§ 354.

Er den Sigtede af Nævningerne erklæret skyldig, faar først Anklageren Ordet for at udtale sig om Straffelovens Anvendelse; dernæst høres Forsvareren og den Sigtede.

De ved Nævningernes Erklæring afgjorte Punkter maa ikke mere drages i Tvivl under denne Forhandling; kun de deraf flydende retlige Følger maa forhandles.

§ 355.

Efter at Forhandlingen er sluttet, raadslaar Retten om Dommen.

Bed Valget af Straffen skal Nævningernes Afgjørelse tages til Udgangspunkt uden Hensyn til mulige Tvivl hos Dommerne om dennes Rigtighed.

I Domsgrundene skal henvises til Nævningernes Erklæring, og de Lovbestemmelser, som ere bragte til Anvendelse, anføres.

Doms slutningen angiver de retlige Følger af Sagens Udfald.

Kapitel V.

Særlige Bestemmelser om Hovedforhandlingen uden Nævninger.

§ 356.

Reglerne i §§ 310 og 323—326 finde Anvendelse ved Forhandlinger for Landsretten uden Nævninger med Undtagelse af de Bestemmelser, som særlig have Hensyn til Nævninger. Parternes Udtalelser efter endt Bevisførelse omfatte alle Spørgsmaal, som skulle afgjøres ved Dommen, uden nogen Deling. Dog kan Rettens Formand beslutte, at Spørgsmaalet, om den Sigtede er skyldig, først skal forhandles og afgjøres; i saa Fald finde de om Forhandlingen for Nævninger givne Regler i § 326 og § 354 tilsvarende Anvendelse.

§ 357.

Efterat Parterne have udtalt sig, optages Sagen til Dom.

Bed Afstemningen skal det Spørgsmaal, om den Sigtede er skyldig i den Forbrydelse, der lægges ham til Last, sondres fra Spørgsmaalet om Straffen og først bringes til Afstemning. Stemmes der særskilt om Strafforhøielses- eller Strafnedsættelsesgrunde, blive de Dommeres Stemmer, som have erklæret sig mod den Sigtedes Skyld, men ere forblevne i Mindretal, at regne til Gavn for den Sigtede.

Særskilt Vedtagelse af Punkter hørende til Sagens faktiske Sammenhæng, saaledes som denne i Henhold til Bevisførelsen antages at være, finder Sted, naar Saadant Kjønnets nødvendigt af Hensyn til mulig Paaante; jfr. § 358.